Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . »	5,50
Τρίμηνος . . .	» 2.50	Τρίμηνος . . »	3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ.10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἑδριανοῦ ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 22ος — *Ἐν Ἀθήναις, 25 Ἀπριλίου 1915* — *Ἔτος 37ον.—Ἀριθ. 21*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Καὶ ἀφίνων τὸ παράθυρόν του, πηγαίνει εἰς τὸ ἄλλο βαγόνι, διὰ νὰ ἰδῇ μὴ θέλουν τίποτε οἱ κύριοί του.

Ἐκεῖ βλέπει μὲ κάποιαν ἔκπληξιν, ὅτι ἄλλοι δύο ἐπιβάται, τοὺς ὁποίους δὲν ἐγνώριζεν, ἦσαν μαζὶ μὲ τὴν μὶς Μπρὶδζ καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν της.

Ἦσαν καὶ οἱ δύο εὔρωστοι, καλοκαμωμένοι, κ' ἐκ πρώτης ὄψεως ἔκαμνον τὴν ἐντύπωσιν ἀνθρώπων ἐκτάκτως δυνατῶν καὶ τολμηρῶν. Καί, πρᾶγμα παράξενον: ὡμοίαζον τόσον πολὺ μεταξύ των, ὥστε μετὰ δυσκολίας ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐφοροῦσαν κυνηγετικὰς στολὰς ἀπὸ ἀγγλικὴν τσόχαν, ἀλλὰ μαλακὲς μπόττες, ὅπως οἱ χωρικοὶ τοῦ τόπου. Δὲν τοὺς ἔλειπεν οὔτε τὸ σομπρέρο οὔτε τὸ φουλάρι. Καὶ πλησίον του εἶχε καθένας τὸ πόντσο του, ἀπὸ τρίχαν γουανάκου, τὸ ὁποῖον ἐμαρτύρει ἐπίσης, ὅτι ἦσαν Ἀργεντινοὶ ἢ Ἰσπανοὶ διαμένοντες ἐκεῖ ἀπὸ μακροῦ. Ἐν τούτοις ὁ Ραοὺλ παρετήρησεν, ὅτι οἱ νέοι φίλοι τοῦ κυρίου του ὡμιλοῦσαν μαζί των ἀγγλικά. Καὶ ἡ συνομιλία των μάλιστα ἐφαίνετο πολὺ ἐνδιαφέρουσα.

Ἦσαν ὅλοι σκυμμένοι ἐπάνω εἰς κάποιον σχέδιον, ἁπλωμένον ἐπὶ τῶν γονάτων των κ' ἐφαίνοντο νὰ τὸ σπουδάζουν μὲ προσοχήν.

Διεκόπησαν ἀποτόμως μόλις ἐπλησίασεν ὁ Ραοὺλ καὶ ἡ μὶς Μπρὶδζ τὸν ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τοὺς φίλους της καὶ τοῖς εἶπε σιγά:

— Ζό! Λό! προσοχή!

Καὶ ἔπειτα δυνατώτερα:

— Εἶνε ὁ νέος μου μπόϋ.

Ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λό,—μὲ τὰ σύντομα καὶ παράδοξα αὐτὰ ὀνόματα ἡ Ἀμερικανὶς ὠνόμασε τοὺς νέους της συνταξιδιώτας,— ἐστήριξαν τοὺς μακρούς των κορμοὺς εἰς τὴν ράχιν τοῦ καναπὲ καὶ παρετήρησαν τὸν μπόϋ, ἐνῷ ἡ νεᾶνις τὸν ἠρώτα μὲ τὴν μελῳδικήν της φωνήν:

— Θέλεις τίποτε, μικρέ;

— Ὄχι, μὶς Μπρίδζ, ἀπεκρίθη ὁ Ραοὺλ· ἦλθα μόνον νὰ ἰδῶ μήπως σεῖς μὲ θέλετε τίποτε.

Ὁ Σὲρ Ράλφ, χωρὶς νὰ κινηθῇ, ἔδειξε μόνον μὲ τὸ δάκτυλον εἰς τὸν Ραοὺλ ἕνα πλῆθος ἀπὸ δέματα καὶ βαλίζες ποὺ ἐγέμιζαν τὸ βαγόνι, καὶ τῷ εἶπε:

— Μέτρησέ τα, διὰ νὰ τὰ παραλάβῃς, ὅταν θὰ φθάσωμεν. Ἂν χαθῇ τίποτε θὰ εἶσαι ὑπεύθυνος ... Εἶνε δεκαεπτὰ κομμάτια.

Ὁ Ραοὺλ ἐμέτρησε πραγματικῶς τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα, ἀπὸ τὸ σχῆμά των, ἐφαίνοντο, ὅτι περιεῖχον τὰ πολυάριθμα ἐκεῖνα πίστολια καὶ τουφέκια ποὺ εἶχεν ἰδῇ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ξενοδοχείου. Κατόπιν ἐχαιρέτησε τοὺς κυρίους του, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθησαν τὴν μελέτην τοῦ σχεδίου των ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς φαναριοῦ τῆς τσέπης, τοποθετημένου ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ βαγονιοῦ.

Ἐλεύθερος πλέον, ὁ Ραοὺλ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ διαμέρισμά του καὶ ἐξηπλώθη εἰς τὸν καναπέν, ὅπου ἀπεκοιμήθη γρήγορα, λικνιζόμενος ἀπὸ τὴν κίνησιν τοῦ τραίνου.

Ἄλογο ἢ ἀμάξι;

Ἐξύπνησε μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς ἡμέρας κ' ἐκύτταξεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τὸ τοπίον τῆς προτεραίας εἶχε μεταβληθῆ. Δὲν ἦσαν πλέον τὰ κατάφυτα κτήματα τῶν περι-

«Τὸ μικρὸν κερδάνιον ἐξεκίνησεν ὁλοταχῶς...» (Σ. 166, στ. γ'.)

χώρων τοῦ Βουένος-Αΐρες καὶ τὰ πρᾶσινα λειβάδια· ἀλλ' ἡ πεδιάς, ἡ ἀπέραντος πεδιάς, ἡ ὁποία ἐξετείνετο ὅσον ἔφθανε τὸ βλέμμα.

Ἔρημος καὶ μονότονος ὡς θάλασσα, ἡ ἀργεντινὴ αὐτὴ ἐξοχὴ ἐπροξένησεν εἰς τὸν μικρὸν Παρισινὸν ἐντύπωσιν μελαγχολίας, θλίψεως. Ἐκύτταζε σχεδὸν μὲ τρόμον τὰς μεγάλας ἐκείνας ἐκτάσεις τῶν ἀκαλλιεργήτων

«Ἦσαν ὅλοι σκυμμένοι ἐπάνω εἰς κάποιον σχέδιον...» (Σελ. 165 στ. α')

γαιῶν, τὰς ὁποίας διέκοπον μόνον αἱ μόλις διακρινόμεναι γραμμαὶ τῶν ἀλαμπράντος (*).

Ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ Ραοὺλ εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ ἀπελπιστικὸν αὐτὸ θέαμα. Ἐν δένδρον, μία μικρὰ ξυλίνη γέφυρα, διέκοπτον κάπου-κάπου τὴν μονοτονίαν, ἡ ὁποία τὸν κατέθλιβε καὶ τὸν ἀνεκούφιζαν. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη τῷ ἐφάνη ἀτελείωτη. Ἔφαγε δύο φορὰς εἰς τὸ ρεστωράν, ἀλλὰ χωρὶς τοὺς κυρίους του. Αὐτοὶ εἶχον κλεισθῆ εἰς τὸ βαγόνι των καὶ δὲν τοὺς ἐπανεῖδε μέχρι τῆς ἀφίξεως.

Θὰ ἔφθαναν κατὰ τὰς πέντε τὸ ἀπόγευμα καὶ ὁ Ραοὺλ εἶδε μὲ μεγάλην του χαρὰν τὸν σὲρ Ρὰλφ παρουσιαζόμενον εἰς τὸ βαγόνι του, διὰ νὰ τὸν εἰδοποιήσῃ:

— Θὰ βγοῦμε στὸν προσεχῆ σταθμό. Νὰ εἶσαι ἕτοιμος.

Ὁ μικρὸς δὲν ἤξευρε κὰν ποῦ ἐπήγαιναν καὶ πῶς ἐλέγετο ὁ σταθμός, ὅπου θὰπεβιβάζοντο. Ἤξευρε μόνον, ὅτι εἶχαν πάρει τὸ τραῖνον ποῦ διηυθύνετο πρὸς τὴν Κορδόμπαν καὶ κάποιος συνταξειδιώτης τῷ εἶχε δείξει τὰς καρυφὰς μιᾶς ὀροσειρᾶς, αἱ ὁποῖαι ἐνεφανίσθησαν ἐπιτέλους εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς ἀπεράντου πεδιάδος. Ἦτο ἡ Σιέρρα Κορδόμπα.

Τὸ τραῖνον ἐσταμάτησεν εἰς ἕνα μικρὸν σταθμόν, ὅπου ἦν ἄθλιον οἴκημα ἀπὸ λάσκην, μὲ στέγην ἀπὸ τσίγκον, ἐχρησίμευεν ὡς ἐστιατόριον καὶ ὡς ταχυδρομικὸν γραφεῖον.

Ἐκεῖ ἐσταθμεῦσαν δύο ἐλαφρὰ ἁμάξια μὲ μεγάλους τροχοὺς, καθὼς καὶ τρία ἄλογα σελλωμένα. Ἡ θέα τῶν ζώων αὐτῶν ὑπενθύμισεν εἰς τὸν Ραοὺλ ὅλους του τοὺς φόβους.

— Νά τα τὰ καταραμένα ἄλογα, ἐσυλλογίσθη, ποῦ γι' αὐτὰ μ' ἐπῆραν. Θὰ ὑποχρεωθῶ βέβαια νὰ τὰ καβαλικέψω, νὰ τὰ περιποιηθῶ καὶ δὲν ξέρω τίποτε ἀπ' αὐτά. Τελοσπάντων θὰ ἰδοῦμε.

Πρὸς τὸ παρόν, κατέβαλεν ὅλον του τὸν ζῆλον, διὰ νὰ μαζεύσῃ τὰ πολυάριθμα δέματα ποῦ τοῦ εἶχε δείξῃ ὁ σὲρ Ρὰλφ καὶ νὰ τὰ φέρῃ εἰς τὰ ἁμάξια, ὅπου εὑρίσκετο ἤδη ἡ μὶς Μπρὶδζ μὲ τὴν ἀκολουθίαν της.

Αἱ προετοιμασίαι τῆς ἀναχωρήσεως ἔγειναν γρήγορα καὶ ἔδειχναν ἀνθρώπους συνειθισμένους εἰς τὸ Κάμπο. Εἰς ὀλίγα λεπτὰ αἱ ἀποσκευαὶ ἐφορτώθησαν εἰς τ' ἁμάξια. Ἡ μὶς Μπρὶδζ ἐπήδησε ἐλαφρὰ εἰς ἓν ἀπὸ τάλογα, ποῦ ἐφαίνετο προωρισμένον δι' αὐτήν· εἰς τὸ ἄλλο ἐκαβαλλίκευσεν ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο νέους, τοὺς ὁποίους ὁ Ραοὺλ ἐγνώρισεν εἰς τὸ τραῖνον καὶ οἱ ὁποῖοι ὡρισμένως ἀπετέλουν μέρος τῆς ἀκολουθίας τῆς Ἀμερικανίδος. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφύλαττε τάλογα, διαταχθεὶς ὑπὸ τῆς μὶς Μπρίδζ, ἔδωσε τὸν χαλινὸν τοῦ τελευταίου ζώου ποῦ ἐκρατοῦσεν εἰς τὸν Ραοὺλ κ' ἐξηφανίσθη εἰς τὸν οἰκίσκον τοῦ σταθμοῦ· ὡς νὰ ἐτελείωσε πᾶν ὅ,τι ἐπερίμεναν ἀπὸ αὐτόν.

Τότε ἤρχισε μία συναμιλία ἀγγλιστί, τὴν ὁποίαν ὁ Ραοὺλ δὲν ἐνόησεν, εὐτυχῶς δι' αὐτόν, διότι ἄλλως θὰ ἠύξανεν ἡ ἀγωνία του. Ἐπρόκειτο νὰ ἀποφασισθῇ ἂν ὁ σὲρ Ρὰλφ θὰ ἐκαβαλλίκευε τὸ διαθέσιμον ἄλογον ἢ θὰ ἐταξείδευε μὲ τὸ ἁμάξι. Κατὰ καλὴν τύχην τοῦ φίλου μας, ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀμερικανίδος, παρὰ τὴν συνήθη του νωχέλειαν, ἀπεφάσισε νὰ καβαλλικεύσῃ. Οὕτως ὁ Ραοὺλ δὲν εἶχε παρὰ νὰ καθῇ εἰς τὸ ἁμάξι τῶν ἀποσκευῶν, τὸ ὁποῖον ὡδηγοῦσεν ἕνας χωρικός.

Ὁ ἄλλος ξένος ἐκάθησεν εἰς τὸ ἐδώλιον τοῦ δευτέρου ἁμαξιοῦ καὶ τὸ μικρὸν κερβάνιον ἐξεκίνησεν ὁλοταχῶς. Μὲ ὅλους τοὺς κλονισμούς, τοὺς ὁποίους ὑφίστατο εἰς τὸ ἁμάξι, τρέχον εἰς δρόμον μόλις χαραγμένον ἐν τῷ μέσῳ ἀγρῶν, ὁ Ραοὺλ ἠσθάνετο χαρὰν ποῦ ἐξωμαλύνθησαν οὕτω τὰ πράγματα. Βεβαίως ἐζήλευε τοὺς ἱππεῖς ποῦ ἐκάλπαζαν ἐμπρός του, ἐθαύμαζε προπάντων τὴν ὡραίαν σιλουέττα τῆς μὶς Μπρὶδζ, ἡ ὁποία ἐκαβαλλίκευε μὲ χάριν καὶ μὲ τόλμην, μαρτυροῦσαν μακρὰν ἄσκησιν, καὶ θὰ ἤθελε νὰ τὴν μιμηθῇ. Ἀλλ' ἀμφέβαλλε πολὺ περὶ τῆς ἱππευτικῆς του ἱκανότητος καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἐμακάριζε τὸν ἑαυτόν του ποῦ ἐπήγαινε μὲ ἁμάξι.

«Εἶδον ἀνθρώπους σφενδονίζοντας λάζους...» (Σελ. 167 στ. α'.)

Τὸ ταξεῖδι ἐφάνη πολὺ σύντομον εἰς τὸν μικρόν. Κάθε στιγμὴν ἔβλεπε νὰ ἐξορμοῦν ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ χόρτα χονδρόσωμοι λαγοί, ἀπὸ τοὺς λεγομένους ἀγούτις, τῶν ὁποίων τὸ τρέξιμον εἶνε κωμικώτατον· ἢ στρουθοκαμήλους νὰ φεύγουν ἐμπρός των μὲ ὅλην των τὴν ταχύτητα, ἀνοίγουσαι τὰς μικρὰς των πτέρυγας εἰς τὸν ἄνεμον, διὰ νὰ τρέχουν γρηγορώτερα. Τὰ νέα αὐτὰ θεάματα τὸν διεσκέδαζαν πολύ. Ἀνέπνεεν ἀπλήστως τὸν ὑγιεινὸν ἀέρα τῆς πάμπας καὶ ἡ χαρά του συνεπληρώθη, ὅταν εἶδεν ἀνθρώπους καβαλλικεύοντας μικρόσωμα ἄλογα καὶ σφενδονίζοντας λάζους (σχοινία μὲ θηλιάν,) διὰ νὰ ἐπαναφέρουν τὰ κτήνη των εἰς τὰ βοσκοτόπια, ὅπου ἤθελαν νὰ τὰ περιορίσουν.

— Ἀ! ἐφώναξε, δείχνων τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς εἰς τὸν ὁδηγόν τοῦ ἁμαξιοῦ. Νὰ ἐπιτέλους οἱ γκῶσσοι!

Ὁ ὁδηγός, Ἱσπανὸς ὁμιλῶν ὀλίγα γαλλικά, ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Γκῶσσοι; εἶπε· δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν πιά. Κ' ἐγὼ ποῦ ἤμουν ἄλλοτε γκῶσσος, ὁδηγῶ τώρα ἁμάξια.

Ἡ πικρία, μὲ τὴν ὁποίαν ἐπρόφερεν αὐτὴν τὴν φράσιν ὁ χωρικός, ἔδειξεν εἰς τὸν Ραοὺλ ὅτι κάθε ἀληθινὸς γκῶσσος ἐντρέπεται νὰ ἐξασκῇ ἄλλο ἐπάγγελμα ἐκτὸς ἐκείνου, τὸ ὁποῖον συνίσταται εἰς τὸ νὰ ἱππεύῃ καὶ νὰ κυνηγᾷ ἀκατασταύστως ἡμιάγρια ζῷα εἰς τὴν πεδιάδα.

Τὸ «φάνκο»

Μετ' ὀλίγας ὥρας ἐσταμάτησαν εἰς ἕνα φάνκο, διὰ νὰ ξεκουρασθοῦν τὰ ἄλογα καὶ νὰ φάγουν. Ἦτο ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ ταξειδίου.

Ὁ Ραοὺλ, διὰ νὰ δείξῃ τὴν χρησιμότητά του, ἔσπευσε νὰ πάρῃ τοὺς χαλινοὺς τῶν ἀλόγων, ἀλλ' ὁ Ζὸ καὶ ὁ Λὸ τὸν ἀπεμάκρυναν λέγοντες:

— Περιττόν!

Τὰ ζῷα, λυτά, ἤρχισαν νὰ τρώγουν ἡσύχως χόρτον, χωρὶς νὰ δείχνουν καμμίαν διάθεσιν φυγῆς.

Ὁ Ραοὺλ, ἐλεύθερος ἀπὸ κάθε φροντίδα, περιειργάζετο τὴν καλύβην ἐκείνην, ὅπου, φαίνεται, τοὺς ἐπερίμεναν. Ἕνας ἡλικιωμένος ἄνθρωπος καὶ μία γυναῖκα Ἰνδή, ἔτρεξαν εἰς προϋπάντησιν τῆς μὶς Μπρὶδζ καὶ τὴν εἰσήγαγον εἰς τὸ φάνκο μὲ ἐκδηλώσεις μεγάλου σεβασμοῦ.

Περιμένων νὰ τὸν φωνάξουν, ὁ μικρὸς ἐκύτταζε μ' ἐνδιαφέρον μιὰ δεκαριὰ παιδιὰ ποῦ κατεγίνοντο ἐκεῖ-ἔξω νὰ ἑτοιμάσουν τὸ γεῦμα τῶν ξένων των. Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐφαίνοντο φρόνιμα, σοβαρὰ καὶ κοντὲν δὲν ἐκύτταζε τοὺς ξένους μὲ τὴν ἀφελῆ ἐκείνην περιέργειαν τὴν προσιδιάζουσαν εἰς τὰ ἰδικά μας χωρικοπαιδιά.

Διότι τὰ δεκαετῆ αὐτὰ παιδία εἶνε συνειθισμένα εἰς τὴν τραχεῖαν ζωὴν τῆς πάμπας. Ἀπὸ τὴν τρυφερωτέραν των ἡλικίαν, κοιμῶνται κατὰ γῆς, διασχίζουν ἔφιπποι ὀπίσω ἀπὸ τὸν πατέρα των μεγάλας ἀποστάσεις, καὶ ἀψηφοῦν τόσον τὰς θυέλλας καὶ τὰς ραγδαίας βροχὰς ποῦ χειμῶνος, ὅσον καὶ τὸν καυστικὸν ἥλιον τοῦ θέρους. Κανεὶς ποτὲ δὲν τὰ ἐβάθησε. Βασίζονται εἰς τὰς ἰδίας των δυνάμεις καὶ γίνονται ἐπιδέξια καὶ ἱκανὰ εἰς ὅλα. Ἀγνοοῦν ἴσως τὴν τέχνην τοῦ λόγου, γνωρίζουν ὅμως τὴν ἀξίαν τῶν ἔργων, διότι ἀνετράφησαν εἰς τὸ σχολεῖον τῆς φύσεως.

Δὲν εἶνε φαιδρά, γελαστὰ θορυβώδη, ὅπως τὰ παιδιὰ τῶν πόλεων· ἀλλ' εἰς τὸ πρόσωπόν των ἀνταγκλᾶται ἀπὸ τώρα ἡ πένθιμος μελαγχολία τῆς ἀπείρως μελαγχολικῆς ἐκείνης χώρας.

Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ φάνκο, ὁ Ραοὺλ ἐξεπλάγη διὰ τὴν γυμνότητα καὶ τὴν ἀθλιότητα τῆς κατοικίας ἐκείνης. Πολλάκις, κατὰ τοὺς περιπάτους του ἀνὰ τὰ δάση τοῦ Σανλί, εἶχεν ἰδῆ καλύβας χωρικῶν πτωχικάς· ἀλλὰ κ' ἐκεῖ ἀκόμη ἐμαντεύετο ἡ φροντὶς κάποιας ἀνέσεως. Ἐδῶ τίποτε. Ἕνα δωμάτιον γυμνόν, κενόν, μὲ τσίχους γεμάτους ρωγμάς. Ἀντὶ καθισμάτων, κεφαλαὶ βωδιῶν εἰς τὸ ξηρὸν χῶμα τοῦ δαπέδου. Ἕνα χωλὸ τραπέζι καὶ μερικαὶ ἀχυροστρωμναὶ συνεπλήρουν τὴν ἐπίπλωσιν.

Ὁ Ραοὺλ ἀπορροῦσε πῶς ἠμποροῦσαν ἄνθρωποι νὰ ζοῦν εἰς τὴν κενὴν ἐκείνην καλύβην, ὅπου δὲν ὑπῆρχον οὔτε τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα. Καὶ συγχρόνως ἐσκέπτετο: Ὁπωσδήποτε ἐζοῦσαν. Διότι λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων νὰ μεταχειρίζωνται τόσα περιττὰ καὶ νὰ καθιστοῦν δύσκολον καὶ πολύπλοκον τὴν ζωήν των, ἡ ὁποία ἠμποροῦσε νὰ ἦτο πολὺ ἁπλουστέρα;

(Ἕπεται συνέχεια)

Θ ΚΑΛΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Καὶ μάζεψε ἡ κοπέλλα λουλουδάκια
Κι' ἔφτιαξε μιὰ ἀνθοδέσμη—τί μεγάλη!—
Γαρύφαλλα, τριαντάφυλλα, κρινάκια,
Καὶ γέμισε τὸ πλουμιστὸ ἀνθογυάλι.

Κ' ἔβαλε πρασινάδες γύρω-γύρω
Καὶ τἄβαλε στὸ πιάνο της ἀπάνω
Κι' δλημερὶς σκορποῦσαν τἄνθια μύρο
Μὲ τοὺς ἦχους ποὺ σκόρπαε καὶ τὸ πιάνο

Τὴν ἄλλη μέρα ἦταν γεμάτη μύρα
Κ' ἡ πρασινάδα, μύρ' ἀπὸ τὸν κρίνο,
Καὶ τὸ κοτσύφι στὸ κλουβί του ἔσφυρα
Τοὺς ἦχους ποὺ εἶχε ἀκούσῃ ἐχτὲς κ' [ἐνετνο.

Πόσα ὁ καλὸς ὁ σύντροφος μᾶς δίνει
Ἀμέτρητα χαρίσματα δικά του
Κάθε στιγμὴ μαζύ μας ποὺ θὰ μείνῃ!
Καὶ ποιὸς δὲν τὴν ποθεῖ τὴ συντροφιά του!

Ἰωάννης Χ. Χέλμης

ΜΗΤΕΡΕΣ

Τί εὔμορφα ποῦ εἶνε σήμερα στὸ χωριό! Ἡ ἀνοιξις εἶνε στὴν ἀκμή της. Τὴν βλέπεις στὴν πράσινη χλόη καὶ στὰ λουλούδια, τὴν ἀκοῦς στὰ κελαδήματα τῶν πτηνῶν καὶ τὴν αἰσθάνεσαι στὴν μεθυστικὴ μυρωδιὰ τῶν ἀνθέων. Εἶνε πρωί, ὁ ἥλιος δὲν ἐστέγνωσεν ἀκόμη τὴ δροσιὰ τῆς γῆς, τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ σοῦ παγώνει λιγάκι τὰ δάκτυλα καὶ αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκη νὰ πλησιάσῃς κατὰ τὸν ἥλιο. Στὴν αὐλὴ ἡ κότες γύρω ἀπὸ τὴν νοικοκυρὰ περιμένουν ἀνυπόμονες τὸ καλαμπόκι τους, ἡ γίδα δεμένη στὴν γωνία καταβροχθίζει μὲ ὄρεξι ἕνα δεμάτι χόρτα, τὰ δυὸ κατσικάκια της βυζαίνουν καὶ τὸ τρίτο περιμένει μὲ ἀνυπομονησία τὴ σειρά του, ἡ κλῶσσα σκαλίζει τὸ χῶμα καὶ φωνάζει τὰ μικρά της νὰ φάνε τὰ σκουλήκια καὶ τοὺς σπόρους ποῦ βρίσκει, ἡ προβατίνα πλαγιασμένη ἀναχαράζει μὲ ὀκνηρία καὶ τὸ παχύ της ἀρνὶ πηδᾷ στὴν αὐλὴ καὶ τρομάζει τὴς κότες. Ὅλα εἶνε εὔθυμα, ζωηρὰ καὶ εὐχαριστημένα ἀπὸ τὴ ζωή.

Θέλεις καὶ σὺ νὰ εὐχαριστηθῇς τὴ ζωή; Ἔλα ἐδῶ στὸ χωριό, ξύπνησε πρωί, νίψου στὰ κρυστάλλινα νερὰ τῆς βρύσης, τρίψε σιτάρινο ψωμὶ σὲ φρεσκοαρμεγμένο γάλα, φάγε καὶ ἁπλώσου στὴ χλόη μέσα στὰ χαμομήλια, στὴς παπαροῦνες καὶ στὴς ἀγριοβιολέττες. Ἐδῶ πλημμυρίζει ἡ ζωή, ἐδῶ γιορτάζει ἡ φύσις.

Ἐκαθήμην τὸ πρωὶ στὴν αὐλὴ κ' ἔβλεπα τὴν ὡραία αὐτὴ σκηνή, τὴς μητέρες νὰ φροντίζουν γιὰ τὰ μικρά τους καὶ τὰ μικρά τους νὰ χοροπηδοῦν. Ἡ αὐλόπορτα ἦταν ἀνοικτὴ κ' ἔξω στὸ χωράφι τὰ χαμομήλια ἐφαίνοντο σὰν χιόνι στὴ γῆ. Ἀπὸ τὴν ἀνοικτὴ αὐλόπορτα χώθηκε μέσ' στὴν αὐλὴ ἕνα σκυλὶ ψάχνοντας μὲ τὴν ὄσφρησί του γιὰ κανένα κοκκαλάκι. Ἐμύρισ' ἀπὸ 'δῶ, ἐμύρισ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἐπλησίασε στὴ γίδα. Μ' ἕνα κουντούλημα ὅμως αὐτὴ τὸν τίναξε δέκα βήματα μακριά. Φεύγοντας ὁ σκύλος πέφτει ἀπάνω στὴν προβατίνα, ἄλλον τρόπο τρώγει καὶ ἀπ' αὐτή. Σαστισμένος ὁ δυστυχής, μὴ βλέποντας τὴν πόρτα νὰ φύγῃ, πηδᾷ ἐπάνω στὴν μάνδρα. Μὲ τὸ πήδημα ὅλως φοβήθηκαν τὰ πουλάκια τῆς κλώσσας κ' ἔτρεξαν κοντά της. Ἀγριεμένη ἡ κλώσσα μὲ τὰ φτερὰ φουσκωμένα, χύθηκε ἀπάνω στὸν ἐχθρὸ ἕως τὴ μάνδρα ἀπάνω. Καὶ ὁ δυστυχισμένος ὁ σκύλος κατραπούλησε κάτω, ἔχασε τὴν οὐρὰ στὰ σκέλη του καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ.

Δὲν ἤξεύρον ὅτι ἡ μητέρα γιὰ τὸ παιδί της γίνεται καμμιὰ φορὰ θηρίο.

Ἐν Β... 10 Ἀκρ. 1915 Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Φράκτοι ἀπὸ σύρμα, χωρίζοντες τὰ μέρη ὅπου βόσκουν πρόβατα, βώδια καὶ ἄλογα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Οἱ πρῶτοι καταφθάσαντες εἶχαν σχηματίσει ἅλυσιν καὶ οἱ κουβάδες ἐπερνοῦσαν ἀπὸ χέρι σὲ χέρι. Ἀλλὰ μεθ' ὅλας των τὰς προσπαθείας ἡ πυρκαϊὰ ἐπροχώρει.

Ὅταν αἱ φλόγες ἔφθασαν εἰς τὸ ὑπόγειον, ἐξεχύθη ἀπὸ ἐκεῖ ὡς ἕνας πύρινος χείμαρρος σπινθηροβολῶν.

Τὰ βοηθέλια τοῦ οἰνοπνεύματος ἐξερρηγνύοντο τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Καὶ κάθε φορὰν ἠκούετο κρότος σὰν κανονιά, ἀκολουθούμενος ἀπὸ χείμαρρον φλογῶν.

Πᾶσα βοήθεια ἦτο πλέον ματαία.

Οἱ ἔνοικοι τοῦ καιομένου κτιρίου ἐπρόφθασαν εὐτυχῶς νὰ φύγουν, καὶ ὁ ἴδιος ὁ κὺρ-Θωμᾶς, εὑρεθεὶς ἀναίσθητος ἀπὸ τὴν μέθην εἰς τὸ μαγαζί του, ἐξήχθη ἐκεῖθεν καὶ μετεφέρθη εἰς ἓν ἄλλο γειτονικόν.

Ἦτο τόσον μεθυσμένος,, ὥστε ἐκοιμᾶτο ἀκόμη κ' ἐρροχάλιζε σὰν κτῆνος. Καὶ πολλοὶ ἔλεγαν, ὅτι αὐτός, εἰς τὴν μέθην του, εἶχε βάλῃ φωτιὰ εἰς τὸ μαγαζί του.

Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τὸν ἀγαποῦσε, κανεὶς δὲν τὸν ἐλυπεῖτο. Ἀπεναντίας καὶ οἱ πιστότεροι θαμῶνες τοῦ μπάρ διεσκέδαζον μᾶλλον μὲ τὴν περιπέτειαν.

Ἀνεμένοντο τώρα οἱ πυροσβέσται ὄχι βέβαια διὰ νὰ σώσουν τὸ μπάρ, ἀλλὰ διὰ νὰ προφυλάξουν τὰς γειτονικὰς οἰκίας. Δυστυχῶς, ὁ σταθμός των ἦτο μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀπόκεντρον ἐκείνην συνοικίαν καὶ ἐβράδυναν.

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ ἀνεμίχθη μὲ τὸ πλῆθος καὶ ἡ πρώτη του φροντὶς ἦτο νὰ πληροφορηθῇ ἂν ἐκινδύνευε κανένας ἄνθρωπος. Ἕνας γείτων τὸν καθησύχασε καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὅταν συνέβη κάτι ἔκτακτον.

Ἔξαφνα ἐθεάθη ἕνας ἄνθρωπος νὰ ὁρμᾷ ὡς τρελλὸς ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν, ἀψηφῶν τὰς καιομένας δοκούς, τὰς ὁποίας διέσχιζε, καὶ τοὺς πυρίνους ρύακας τοῦ οἰνοπνεύματος, τοὺς ὁποίους ὑπερεπήδα.

Τὸ πλῆθος ἀφῆκε κραυγὴν ἐκπλήξεως καὶ τρόμου. Ὁ ἄνθρωπος ἐξηκολούθει νὰ προχωρῇ. Ἐφαίνετο ἡ μαύρη σιλουέττα του μεγαλωμένη, φανταστική, ἐπάνω εἰς ἓν παραπέτασμα ἀπὸ φλόγας. Κάπου-κάπου ἐξηφανίζετο ὑπὸ βροχὴν σπινθήρων καὶ πάλιν ἀνεφαίνετο ὀλίγα βήματα μακρύτερα.

Τὸν εἶδαν οὕτω νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ καιόμενον μπὰρ καὶ νὰ σκύπτῃ εἰς τὰ καπνίζοντα λείψανα τοῦ λογιστηρίου. Ἀληθῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀψηφοῦσε τὸν μεγαλείτερον κίνδυνον! Ἐβάδιζεν ἐπάνω εἰς ἕνα ἠφαίστειον. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νέα ἔκρηξις ἠμποροῦσε νὰ τὸν κάμῃ στάκτην. Καὶ ὅμως, μὲ ὅλην του τὴν ἡσυχίαν, παρεβίαζε τὸ μικρὸν χρηματοκιβώτιον, διὰ νὰ κλέψῃ ὀλίγα λεπτά!

Ὁ ἄνεμος, ὁ ὁποῖος εἶχε χαμηλώσῃ ἔξαφνα τὸν καπνόν, ἠμπόδισε τὸ πλῆθος νὰ παρακολουθήσῃ ὅλα του τὰ κινήματα. Βεβαίως ὅμως θὰ κατώρθωσε νὰρπάσῃ τὴν λείαν του, διότι τὸν εἶδαν πάλιν νὰ ἐμφανίζεται μὲ τὸ πρόσωπον ἀκτινοβόλον, θριαμβευτικόν, ὡς νὰ κατέκτησε θησαυρόν.

Ἀλλὰ φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξιν τῶν γειτόνων, ὅταν εἰς τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ μπάρ, ἀνεγνώρισαν τὸν μισότρελλον, τὸν ἠλίθιον «Καθηγητήν».

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξερράγη καὶ τὸ τελευταῖον βαρέλι τοῦ ὑπογείου καὶ ὅτι ἀπέμεινεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κὺρ-Θωμᾶ, ἀνετινάχθη καὶ διεσκορπίσθη εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

ΚΡΥΩΝΩ

Ἐντελῶς ἀτάραχος, ὁ «Καθηγητὴς» ἀπεμακρύνθη γρήγορα. Οἱ ἄνθρωποι ποῦ τὸν ἔβλεπαν νὰ φεύγῃ, ὑψωναν τοὺς ὤμους μὲ οἶκτον. Ἕνας τρελλός! τί λογικόν, τί φρόνιμον ἐπερίμενε κανεὶς ἀπὸ ἕνα τρελλόν; Διὰ τοῦτο, ὅταν ἀργότερα τὰ χρήματα εὑρέθησαν ἀπείρακτα εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον, κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ μάθῃ τί εἶχε πάρει ὁ «Καθηγητὴς» ἀπὸ τὴν κάμινον ἐκείνην καὶ διατί τὸ πρόσωπόν του ὅταν ἐξῆλθεν, ἔδειχνε τόσῳ μεγάλην χαράν... Τρελλὸς ἄνθρωπος, δὲν βαρυέσθε!...

Κατὰ τὸ πρωΐ ἐν τούτοις, ὁ «Καθηγητής», ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν τόπον τῆς πυρκαϊᾶς σχεδὸν τρέχων, ἔδωσεν ἐλευθέραν διέξοδον εἰς τὴν χαράν του καὶ ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ μόνος του.

— Θὰ εὐχαριστηθῇ ὁ νέος, ἔλεγεν, ὁ νέος ποῦ ἔχασε τὴν κασσετίνα, γιατί ἑνόησα ἐγὼ γιὰ ποιὰ γράμματα μιλοῦσε. Τὸ εἶχεν ἐννοήσῃ κ' ἐκεῖνος ὁ κατέργαρος ὁ κὺρ-Θωμᾶς καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶπε τίποτε, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ πάρῃ λεπτά. Ἐλογάριασε ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο... Τὸ ξέρω, τὰ γράμματα ποῦ ἔχω ἐδῶ-μέσα, — καὶ τοῦτο λέγων, ἐκτυποῦσε τὸ ξέθωρον ὕφασμα τῆς ρεδιγκότας του, — ἀξίζαν ὁλόκληρη περιουσία. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ πάρω τίποτε. Θὰ εὕρω τὸν νέο ποῦ τὰ ἔχασε καὶ θὰ τοῦ τὰ δώσω χάρισμα. Μοῦ φθάνει ἡ εὐχαρίστησις, ὅτι θὰ κάμω μιὰ καλὴ πρᾶξι!...

Δυστυχῶς, μὲ ὅλας τὰς καλὰς διαθέσεις ποῦ εἶχεν ἐκεῖ ἡν τὴν στιγμήν, ὁ «Καθηγητὴς» ἐνεθυμήθη ἔξαφνα, ὅτι ὁ λαιμός του ἦτο ξηρὸς ἀπὸ τὸν καπνὸν κ' ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχῃ λεπτά, εἰσῆλθεν εἰς τὸ πρῶτον μπάρ ποῦ ἠδύνατο νὰ εὑρῇ ἐμπρός του, διὰ νὰ τὸν βρέξῃ. Ἐζήτησε λοιπὸν ἕνα μεγάλο ποτήρι οὐίσκυ εἰς τὸ ὁποῖον ἐλησμόνησε νὰ βάλῃ καὶ νερόν.

Τὸ πρῶτον αὐτὸ ποτήρι διεδέχθη δεύτερον, κατόπιν τρίτον, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὁ κάτοχος τῆς πολυτίμου ἀλληλογραφίας τοῦ μαρκησίου Δεριγνί, λησμονήσας τελείως τὴν ἀπόφασιν του, ἐπλανᾶτο ἀσκόπως εἰς τοὺς δρόμους.

Μεθυσμένος, τρικλίζων, διασχίζει τώρα τὸ Στράνδ, καὶ πότε γελᾷ μόνος του, δυνατά, καὶ πότε σκυθρωπάζει, ἐντοξεύων βλέμματα πλήρη μίσους....

Ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, εὐθὺς μετὰ τὴν πυρκαϊάν, εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μικρὸν ξενοδοχεῖον, ὅπου διέμενεν ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς του εἰς τὸ Λονδῖνον, καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ κατακουραασμένος.

Εἰς τὰς ἕνδεκα ἐσηκώθη καί, ἐνῷ ἐνεδύετο, ἔκαμε τὸ σχέδιον τῆς νέας του ἐκστρατείας.

(Ἕπεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΝΕ ἀνάγκη νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἔθιξα διὰ τῆς προηγουμένης μου. Διότι ἔλαβα ἐν τῷ μεταξὺ διαφόρους ἐπιστολὰς κ' ἔκαμα διαφόρους ὁμιλίας. Καὶ ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ ἐνόησα, — καὶ ἀνησύχησα, — ὅτι προχθὲς δὲν ἐξηγήθην πολὺ καθαρά. Παρέλειψα δηλαδὴ νὰ τονίσω ἕνα πρᾶγμα σπουδαιότατον: Ὅτι μόνον ὅσοι ἔχουν πολὺ ἰσχυρὸν τάλαντον καὶ εἶνε βέβαιοι, ὅτι θὰ διαπρέψουν, εἰμποροῦν νὰ γίνωνται ἠθοποιοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος. Οἱ ἄλλοι ὅμως, καὶ προπάντων τὰ κορίτσια, ὄχι! Τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ δι' ἕνα κορίτσι καλῆς οἰκογενείας, δὲν εἶνε ἀνεκτόν, παρὰ μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς μεγάλης εὐδοκιμήσεως, τῆς ἐπιτυχίας, τοῦ θριάμβου. Εἶνε βεβαία μία κόρη ὅτι, ἀφιερουμένη εἰς τὸ θέατρον, θὰ γίνῃ γρήγορα Κυβέλη ἢ Κοτοπούλη; Ἂς ἀφιερωθῇ. Ἡ δόξα καὶ ὁ πλοῦτος θὰ τὴν ἀποζημιώσουν διὰ κάθε θυσίαν καὶ θὰ εἶνε εὐτυχής. Ἔχει ἀπονοαντίας ἀμφιβολίας περὶ τοῦ ταλάντου της; Ὑπάρχει καὶ πιθανότης νὰ γίνῃ μία μετριότης; Ἂς τὸ ἀποφύγῃ, διότι θὰ εἶνε δυστυχής. Δὲν ὑπάρχει πλέον κουραστικόν, πλέον ἀχάριστον, πλέον δυστυχισμένον ἐπάγγελμα ἀπὸ τὸ θεατρικόν, δι' ὅσους θὰ ἦσαν ἀνίκανοι νὰ νικήσουν καὶ νὰ λάμψουν εἰς τὴν κορυφήν.

Ἕνα κορίτσι, εἰς τὸ ὁποῖον ἔλεγα αὐτά, μὲ ἠρώτησε:

— Καὶ ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θὰ ἐννοήσω, ὅτι θὰ γίνω πρώτης τάξεως ἠθοποιὸς ἢ ἂν θὰ μείνω μετριότης; Ἔχω κλίσιν καὶ πόθον μεγάλον, αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ διαπρέψω,— εἰμπορῶ ὅμως νὰ εἶμαι βεβαία; Ποῖος θὰ μὲ βεβαιώσῃ πρὶν ρίψω τὸν κύβον;

Αὐτό, ἀλήθεια, εἶν' ἕνα ζήτημα. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ λύσις του δὲν εἶνε καὶ τόσον δύσκολος. Πρὶν ἀποφασίσῃ μία κόρη νὰνέλθῃ εἰς τὴν σκηνὴν ὡς ἠθοποιὸς ἐξ ἐπαγγέλματος, θὰ δοκιμάσῃ βέβαια τὰς δυνάμεις της ὡς ἠθοποιὸς ἐρασιτέχνις. Εὐτυχῶς, ὑπάρχουν τώρα εἰς τὰς Ἀθήνας πλῆθος Δραματικαὶ Σχολαί. Ἡ Σχολὴ τοῦ Συλλόγου τῶν Ἐρασιτεχνῶν ὑπὸ τὸν κ. Μ. Λιδωρίκην, ἡ Δραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ὠδείου ὑπὸ τὸν κ. Ζάννον, ἡ ἀνεξάρτητος Σχολὴ τοῦ κ. Μ. Ἰωσήφ· ἡ Σχολὴ τῆς Μουσικῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ τὸν κ. Βονασέραν. Ἕνα κορίτσι μὲ κλίσιν καὶ πόθον, εἰμπορεῖ νὰ καταταχθῇ εἰς μίαν ἀπὸ αὐτάς, νὰ σπουδάσῃ ὀλίγον καιρὸν καὶ νὰ λάβῃ μέρος, δοκιμαστικῶς, εἰς μερικὰς παραστάσεις. Τότε ἡ ἀξία της, ἡ ἱκανότης της θὰ κριθῇ ἀσφαλῶς καὶ θὰ τῆς ποῦν, τόσον οἱ διδάσκαλοί της ὅσον καὶ οἱ ἀκροαταί της, ἂν ἔχῃ ἐλπίδας νὰ γίνῃ Κυβέλη ἢ ἂν δὲν πρέπῃ νὰ ἔχῃ καμμίαν. Ἔξαφνα, ἀπὸ τὰς σημερινὰς μαθητρίας τῶν Δραματικῶν Σχολῶν, ἀπὸ τὰς νεαρὰς ἐρασιτέχνιδας, ποῦ ἐμφανίζονται συχνά, γνωρίζομεν καλὰ ποῖαι θὰ διέπρεπον, ἂν ἀφιερώνοντο εἰς τὸ θέατρον. Καὶ διὰ δύο ἢ τρεῖς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι θὰ ἐγίνοντο μεγάλαι. Παραδείγματος χάριν δι' ἐκείνην, περὶ τῆς ὁποίας σᾶς ὡμίλησα προχθές.

Ἔ, μόνον αὐταὶ θὰ ἠμποροῦσαν νὰ θυσιάσουν μερικὰ πράγματα, νὰψηφήσουν τὰς προλήψεις καὶ νὰκολουθήσουν τὸ ἐπάγγελμα. Αἱ ἄλλαι, αἱ μέτριαι, ἂν τὸ ἔκαμναν ἀσυλλόγιστα, θὰδικοῦσαν τὸν ἑαυτόν των. Καὶ ἴσως μάλιστα περισσότερον ἀφ' ὅσον θὰ τὸν ἀδικοῦσαν αἱ ἄλλαι, ἂν ἔμεναν διὰ παντὸς ἐρασιτέχνιδες. Διότι, σᾶς τὸ ἐπαναλαμβάνω, τὸ θέατρον δὲν εἶνε ἐπάγγελμα ἀνεκτὸν διὰ τὰς μετριότητας. Ὑπάρχουν βέβαια εἰς τὸ θέατρον καὶ μέτριοι ἠθοποιοί, καὶ χρειάζονται μάλιστα. Ἀλλ' εἶνε, ὡς ἐπιτοπλείστον, πτωχὰ κορίτσια, ποῦ ἡ ἀνάγκη τὰ ἔκαμε νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ θέατρον, ἢ παιδιὰ ἠθοποιῶν ποῦ ἠκολούθησαν ἀκόπως τὸ ἐπάγγελμα τῶν γονέων των. Κορίτσι ὅμως καλῆς οἰκογενείας, εὔπορον, καλομαθημένον, εὐτυχισμένον, δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ ἠθοποιός, παρὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ γίνῃ μεγάλη.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ δύναμις ἑνὸς φυτοῦ

Εἰς μίαν οἰκίαν τοῦ Ἀρζαντέιλ (Γαλλίαι), εἰς τὴν ἀσφαλτόστρωτον αὐλήν, καὶ κάτωθεν τοῦ στρώματος τῆς ἀσφάλτου, ἔτυχε νὰ φυτρώσῃ σπόρος ραδικιοῦ. Λοιπόν, τὸ φυτὸν αὐτὸ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ διατρυπήσῃ τὴν ἄσφαλτον καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ μεγαλώνῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἡ ὑψηλοτέρα μονή

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον, ἓν γαλλικὸν περιοδικὸν ἐδημοσίευσε τὴν ἀπέναντι εἰκόνα μὲ τὴν ἑξῆς σημείωσιν:

«Εἶνε τὸ μοναστήρι τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κτισμένον εἰς τὴν κορυφὴν ἀκροτόμου καὶ ἀπροσίτου βράχου τῆς Μακεδονίας, ἐπικοινωνεῖ μὲ τὸν ἐπίλοιπον κόσμον διὰ σχοινίου, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε δεμένον ἕνα σκαφίδιον».

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἐγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Συναρμολογήσεις εἰκόνας

Νὰ συναρμολογηθοῦν αὐτὰ τὰ τεμάχια, ὥστε νὰ σχηματισθῇ ἓν λευκὸν ἄνθος ἐντὸς μαύρου κύκλου.

β'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἥρωος τοῦ 1918

Α	ΓΕ	ΛΑΡ	ΤΟΣ
ΓΟΣ	ΤΑ	ΨΙΤ	Ε
ΚΟΣ	ΡΑ	ΝΟΣ	ΠΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε τὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων πτηνῶν.

Λύσεις τοῦ 19ου φύλλου

α'.) Γραμματική, Ἀριθμητική, Γεωγραφία, Φυσική, Ἱστορία.—β'.) Ne nous approprions jamais ce que n'est pas à nous.

"Ιδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β'

ΓΛΥΤΩΜΑΤΑ

«Μπάμ! μπάμ! μπουούμ!» ἀκούονται ἀπ' ἔξω τὰ τσιγκάνικα ντουούλια. «Καλέ, τί τρέχει;» ρωτοῦν τὰ παιδιά, ἕτοιμα πάντα γιὰ γέλια καὶ χαρές.

«Γλυτώματα θἄχη κανείς νοικοκύρης», λέγει ἡ γιαγιά, «κιαρὸς τώρα». Βγήκαμε ὅλοι στὸ μπαλκόνι νὰ δοῦμε τὰ γλυτώματα. Ἕνα παιδάκι δέκα-δώδεκα χρονῶν, κρατεῖ ὅσο μπορεῖ ψηλότερα ἕνα μεγάλο κλαδί ἐλιᾶς μὲ μιὰ κοκκινη σημαία δεμένη ἐπάνω, ἀκολουθεῖ ὁ ραμπδιστὴς μὲ ἕνα δέμα ραμπδιά, προπορευόμενος τῶν Τούρκων χορικῶν μὲ τὰ πελώρια ντουούλια ποῦ σὲ ξεκουφαίνουν, ἔρχεται κατόπιν ὁ ταΐφᾶς, (ἡ τσούρμα τῶν μαζευτάδων) καὶ ἕνα κόρρο, γεμάτο σακκιὰ ἐλιᾶς, κλείει τὴν συνοδεία.

Ἐκεῖ πέρα, στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, εἶνε ἡ ἀποθήκη τοῦ κὺρ-Ἀντώνη, ποῦ ἔχει τὰ περισσότερα κτήματα στὸν τόπο. Οἱ μαζευτάδες θὰ κατεβάσουν τὰ σακκιὰ καὶ θὰ περάσουν τὴν βραδυά τους ἀπόψε, οἱ γέροι καθισμένοι γύρω σὺν τζάκι,— δόξα τῷ Θεῷ τὰ λιόξυλα εἶνε εὐτυχία στοῦ κὺρ 'Αντώνη,—κ' οἱ παλ νέοι, τὰ κορίτσια καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμα, θὰ χορέψουν, θὰ γλεντήσουν ποῦ θὰ ποῦν καὶ τοῦ χρόνου. Οἱ λουκουμάδες, οἱ μελζέδες καὶ ἡ μαστίχα θἄχουν μεγάλη ξόδευση ἀπόψε, καὶ ὁ κὺρ-Ἀντώνης δὲν εἶνε φιλάργυρος καὶ ξέρει νὰ περιποιηθῇ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τοῦ δούλευαν ὅλον τὸν χειμῶνα μέσ' τὸ κρύο καὶ τὰ χιόνια.

Καὶ τὸ βράδυ, οἱ περαστικοὶ ἀπὸ 'κεῖ ἀκούοντας τὰ τραγούδια καὶ τὸν χτύπο τοῦ τσαμπουνιοῦ στὸ σαγιαδένιο πάτωμα, θὰ λέγουν: — «Γλυτώματα κάνει ὁ κὺρ-Ἀντώνης. Καὶ τοῦ χρόνου κὺρ-Ἀντώνη, ἕνα καλλίτερο μιξούλι!».

Βασίλισσα τῆς Φάβας

ΝΥΚΤΕΡΙΝΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

Μεταχειριζεσθε ξυπνητήρι; 'Εγὼ πάντοτε. Ἂν δὲν τὸ ἔκαμα, θὰ ὑπῆρχε φόβος νὰ 'ξυπνήσω κατὰ τὰς 11 καὶ νὰ φθάσω σχολεῖο... γιὰ τὴν ἀπόλυση. Ἔχω λοιπὸν ἕνα μικρό, νόστιμο ξυπνητηράκι. Κτυπᾷ ἐλαφρὰ καὶ ἀρκετὰ συμπαθητικά. Ἀλλὰ δὲν βαριέσθε, τὸ δρίγκ τοῦ ξυπνητηριοῦ εἶνε πάντα δυσάρεστο στὸ αὐτὶ τοῦ κοιμωμένου. Τὸ κουρδίζω κάθε βράδυ καὶ κτυπᾷ τὸ πρωὶ στὰς ἕξ. Χθὲς τὸ κούρδισα ὅπως πάντοτε καὶ ἔπεσα νὰ κοιμηθῶ.

'Εδιάβαζα τὴν «Διάπλασι», ἤμουν σὲ ἕνα ὡραῖο κῆπο καὶ ἔλαμβανα ἕνα φυλλάδιο κάθε λεπτό. Ἤμουν πανευτυχής, ὅταν ἀκούω ἕνα δυνατὸ δρίγκ. Μισοάνοιξα τὰ μάτια καὶ εἶδα σκοτάδι. «Μπᾶ, σκέφθηκα, θὰ εἶνε συγνεφιά, ἴσως βρέχει», καὶ ἄπλωσα τὸ ξυπνητήρι μόυ καὶ τὸ ἔχωσα κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσουν οἱ γονεῖς μου, στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο.

Ἀλλὰ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχαν ἐξυπνήσει καὶ ὁ μπαμπᾶς μοῦ φώναξε:

«Νέα παιγνίδια πάλι; Μὰ αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια. Ποιός σοῦ ἔδωκε, σὲ παρακαλῶ, τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ξυνᾷς μέσ' 'στὴν νύκτα;»

'Εγὼ σηκώθηκα, ἤνοιξα τὸ φῶς, καὶ εἶδα μ' ἀπορίαν μου πῶς ἦταν μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Μάλιστα μία! Καὶ ἐγὼ εἶχα βάλῃ τὸ ξυπνητῆρί μου στὰς ἕξη. 'Εγὼ ἔπτωσα τώρα; Μάτην προσεπάθησα νὰ ἐξηγήσω στὸν μπαμπᾶ πῶς δὲν εἶχα βάλῃ ἐγὼ τὸ ὡρολόγι μου στὴ μία. 'Εξηκολούθει νὰ μὲ μαλώνῃ. Ποιός εἶχε ἀρά γε τὴν ἀναίδειαν αὐτήν; 'Ενεργῶ διὰ νὰ συλλάβω τὸν δράστην καὶ ἐλπίζω νὰ τὸ κατορθώσω. Τότε θὰ τοῦ μάθω πῶς δὲν εἶνε φρόνιμον νὰ βάζῃ τὸ ξυπνητηράκι μου στὴ μία!...

Βαλκανικὴ Συμμαχία

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΧΑΡΑ ΘΕΟΥ

Χαρὰ θεοῦ εἶν' ὁλόγυρα... Στὴν πόρτα κα-
[θισμένη
μὲ τὸ μαγνῆλι ἀναρριχτὸ κλώθει ἡ γριὰ φλά,
[κλώθει...
Τὸ πκραθύρι ὀρθάνοιχτο... Ἡ αὐλὴ φωτο-
[λουσμένη...
Τὸ καλοκαῖρι ἐμόρισε... Καὶ ποιός μας
[δὲν τὸ γιοιώθει;
Φῶς... Φῶς... θερμό, ἀνοιξιάτικο... Φῶς
[... ἄσπρο καταρράκτης...
Μύγες δαμβοῦνε 'στ' ἄχυρα, ποὺ λάμπουν.
[Μὲς τὸ χῶμα
μιὰ κόττα σκάβει, λούζεται· ὁ ἀνθοπλεγ-
[μένος φράκτης
τὴν πεταλοῦδα προσκαλεῖ. Λάμπει κ' ἡ
[στάχτη ἀκόμα
Στὴν πυρωσιὰ. Κρυστάλλινο 'στὴ γέφυρα
[ἡ φλοισβίζει
λίγο νεράκι... Ἁπλα του, μπρὸς στὴ καμ-
[πὴ τοῦ δρόμου
ἡ λεῦκα ὀρθώνει, σὰν σκοπός... Στὸν ἥλιο
[ρουθουνίζει
Μαῦρο σκυλί... Τὰ βήματα κτυποῦν τοῦ-
[ταχοδρόμου.
Μέσ' 'στὴν γαλήνη ὀψώνεται μυρίσσομο
[γλυκό,
ξσμα ἀπὸ λύρα ἀπόκοσμη καὶ λύρα μύ-
[στική...

Τέλλος Ἄγρας

ΕΦΟΔΟΣ

Ἔφοδος!... Ἐφώναζαν μὲ τὴ βροντερὴ φωνὴ των οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ ξιφῆρεις παρήλαυνον πρὸ τοῦ στρατοῦ ἐνθαρρύνοντες αὐτόν.

Εὐθὺς μετὰ τὸ πρόσταγμα, αἱ φάλαγγες τῶν λεοντοκάρδων στρατιωτῶν μας κινοῦνται διὰ μᾶς σὰν ἀπέραντα κύματα, σὰν στάχυα ποῦ τὰ φυσᾷ ὁ ἀέρας. Μὲ τὰς λόγχας ἀπαστραπτούσας εἰς τὸν ἥλιον, ὁρμοῦν νὰ καταλάβουν ἕνα ὕψωμα.

Τὸ ἐχθρικὸ κανόνι τοὺς βρίζει, αὐτοὶ ὅμως ἀψηφοῦν τὸν θάνατο. Σπεύδομὴ πρὸς σπεύδομὴ μὲ πᾶσαν θυσίαν ζητοῦν νὰ προχωρήσουν. Μανιώδεις, τυφλοί, ρίπτοντα πρὸς τὰ ἐμπρός. Μέσα των δὲν ὑπάρχει παρὰ ἕνα μόνον αἴσθημα: Νὰ κτυπήσουν τὸν ἐχθρό, νὰ τὸν τρέψουν εἰς φυγήν. Δεκατίζονται, καὶ ὅμως οὐδὲ κἂν σκέπτονται νὰ στρέψουν τὸ βλέμμα των πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἂν καὶ εἶνε ἐκπεθεμένοι στὸ φαρμακερὸ βόλι τοῦ ἐχθροῦ, γελοῦν καὶ φωνάζουν: «Ἐμπρὸς παιδιά, ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ Πατρίδα, ἀφοῦ τὸ θέλει ὁ Βασιλιᾶς!»

Ὁ σημαιοφόρος, ὅσο βλέπει πῶς πλησιάζουν νὰ καταλάβουν τὸ ὄχυρωμα, τόσο περισσότερο ἐνθουσιάζεται. Νομίζει πῶς ἔχει φτερά. Μιὰ ἀόρατος δύναμις τὸν ὁδηγεῖ. 'Ενῷ τρέχει, ἀναφωνιάζει τὸ κορμί του ὁλόκληρο ἀπὸ μιὰ κρυφὴ χαρά, ὅταν αἰσθάνεται, ὅτι, ἡ σημαία ποῦ κρατᾷ, ἡ ὁποία πηγαίνει νὰ φέρῃ τὴ Λευτεριὰ στοὺς Σκλάβους, τοῦ χαϊδεύει τὸ μέτωπο καὶ τοῦ δροσίζει μὲ φιλιὰ τὸ φλογισμένο καὶ ματωμένο μάγουλο, ποῦ τοῦ τὸ ἔχει ξεσχίσει μιὰ σφαῖρα.

Ἐπρεπε νὰ πατήσῃ πρῶτος στὸ μέρος ποῦ θὰ κυριεύσουν ἐντὸς ὀλίγου, καὶ νὰ ὀξιωθῇ νὰ στήσῃ ἐκεῖ αὐτὸς τὴν ἐλπιδοφόρο γαλανόλευκη.

Σκλαβωμένος Ἕλλην

Η ΕΠΙΜΟΝΗ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Ἔκλαιγε ὁ Θέμης ἀπαρηγόρητα κ' ἔλεγε: «Δὲν θὰ ξαναγράψω ποτὲ πιὰ γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ.» γιατί ἕνα δυὸ κομμάτια ποῦ εἶχε στείλει εἶχαν ἀποριφθῆ.

Μάταια ἡ μητέρα του προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ τοῦ ἔλεγε πῶς κάθε ἀρχὴ εἶνε δύσκολος καὶ πῶς κανεὶς ὡς τώρα δὲν ἔφθασε στὸ ἀποτέλεσμα χωρὶς νὰ ἐπμείνῃ στὴν ἐργασία ἄρχισε, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἀρχὴ ἔχει ἀποτυχίας. Αὐτὸς ἔμεινε ἀμετάπειστος. "Ηθελε καλὰ καὶ σώνει νὰ πιστέψῃ πῶς ποτὲ τοῦ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γράψῃ καλύτερα.

'Απ' ἐναντίας ἡ Ἕλλη ἡ ἀδελφή του ποῦ ἦταν λιγάκι πιὸ μικρὴ ἀπ' αὐτὸν καὶ ἔγραφε πολὺ κατώτερά του, μὲ ὅλες τὲς ἀποτυχίες ποῦ εἶχε στὴ «σελίδα», ἐξακολουθοῦσε μὲ ἐπμονὴ καὶ ὑπομονὴ νὰ γράφῃ τακτικὰ καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ ἕνα κομμάτι γιὰ τὴ «Διάπλασι».

Καὶ τί νομίζετε πῶς ἔγεινε μὲ δύο χρόνια; Ἡ Ἕλλη μὲ τὴν ἐπμονή της καὶ τὴ συστηματική της ἐργασία, κατόρθωσε ὥστε νὰ διακρίνονται τὰ κομμάτια της στὴ «Σελίδα», ἐνῷ ὁ Θέμης μ' ἔντροπη ἔβλεπε τώρα πῶς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ γράψῃ οὔτε ὅπως ἔγραφε πρίν.

Φυσιολάτρης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Γιαγιά, ἔλα νὰ παιστοῦμε γιάντες.

— Καλά.

Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον:

— Γιαγιά, πάρε με, σὲ παρακαλῶ, στὴν ἀγκαλιά σου.

Ἡ γιαγιὰ τὸν παίρνει καὶ ὁ μικρός:

— Γιάντες, γιαγιά, σὲ γέλασα! ἀγόρασέ μου τώρα ἐν' ἀλογατάκι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνεψ Πατρίδος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 20ην Ἀπριλίου 1915.

ΕΓΕΙΝΕΝ ἕνα λάθος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 250 ψαροκόκκαλον τοῦ προηγουμένου φύλλου: παρελείφθη εἰς τὸ τέλος ἕνα... κοκκαλάκι. Ἀντὶ ὀκτὼ ποῦ ἔχει, θέλει ἐννέα. Ἀλλὰ τὸ λάθος μαντεύεται εὔκολα, ἀφοῦ αἱ ζητούμεναι λέξεις εἶνε ἐννέα.

Διὰ τὴν πτωχὴν Κυπριοπούλαν τῆς Κυπριακῆς Εὐκλείας μοῦ ἐστείλε λεπτὰ 50 ὁ Βασιλ. Δ. Μάλτας. Διὰ νὰ τὴν ἐγγράψω, χρειάζονται ἀκόμη δρ. 8.50, ποῦ ἐλπίζω νὰ μαζευθοῦν γρήγορα ἀπὸ τὰς εἰσφορὰς τῶν φίλων μου.

Ναί, Ἀπολλον, τώρα ποῦ πλησιάζουν αἱ ἐξετάσεις, πρέπει νὰ μελετᾶτε περισσότερον. Ξεύρεις ὅλοι οἱ φίλοι μου προβιβάζονται μὲ ἄριστα, τὸ δλιγώτερον μὲ λίαν καλῶς. Τὰ ἀποστελέσματα τῶν Λευκῶν Λέξεων εἶνε ἕτοιμα· ἤθελα μάλιστα νὰ τὰ δημοσιεύσω εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον, ἀλλὰ συνέπεσεν ἡ κλήρωσις τῶν Δώρων καὶ ἔμειναν διὰ τὸ ἄλλο. Ὀχι, αἱ Ἀσκήσεις τῶν Ἑβδομαδιαίων Διαγωνισμῶν φυλάσσονται πολὺν καιρὸν ὥστε κληρώνονται καὶ παλαιότερα.

Ἡ Χωριατοπούλα, μοῦ γράφει, ὅτι μίαν ἡμέραν, ἐκεῖ ποῦ ἔκρατοῦσε στὰ χέρια της δυο ὁλοκαίνουργα χρυσὰ πεντόφραγκα, πῆγε ὁ ἐξάδελφός της, λίγο μεγαλείτερος ἀπ' αὐτήν. Τότε τῆς ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ τοῦ παίξῃ τὸ παιχνίδι ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς τὸ 17ον φύλλον. Πραγματικῶς, ἔκρυψε τὸ ἕνα πεντόφραγκο στὴν παλάμη της, ἐσκέπασε τὸ ἄλλο, στὸ τραπέζι, μὲ μιὰ μπακίλια, προσεποιήθη ὅτι τὸ ἔπῆρε ἀπὸ κάτω καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ κρυμμένο στὴν παλάμη της. Ἐκεῖνος τότε σηκώνει τὴ μπακίλια, ἀρπάζει τὸ ἄλλο πεντόφραγκο καὶ τὸ βάζει στὴν τσέπην του. Ἀλλὰ μὲ μιὰ ταχύτητα, ποῦ ἡ Χωριατοπούλα στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ κατάλαβε. «Τὸ πεντόφραγκό μου!» τοῦ φωνάζει ἔπειτα.— «Ποιὸ πεντόφραγκο;» τῆς ἀπαντᾷ. 'Εσὺ δὲν τὸ πῆρες ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι; Ἕνα ἦταν, εὐλογημένη μου!». — «Μὲ ὅλες τῆς φωνές μου, ἐπιλέγει ἡ Χωριατοπούλα, δὲν κατόρθωσα νὰ τοῦ τὸ πάρω, καὶ τώρα κλαίγω τὸ ὡραῖό μου πεντόφραγκο. 'Αλήθεια, ὡραῖο παιχνίδι! Μόνον ποῦ πρέπει νὰ τὸ κάνῃ κανεὶς σὲ κουτοὺς καὶ ὄχι σὲ πιὸ ἔξυπνους ἀπὸ αὐτόν. Ὁ ξάδελφός μου μάλιστα μοῦ εἶπε, ἂν θέλω νὰ ξαναδοκιμάσω. "Αν τρελλάθηκα!...» Χαριτωμένο, ἔ;

Χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά, 'Αθιγγανίς. Τί μοῦ ἔστειλες διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας καὶ δὲν τὸ ἀνέφερα; Μήπως ἦτο κανὲν μικρὸν ἱστορικὸν ἢ ἄλλο ἀνέκδοτον; Διότι αὐτὰ δὲν τἀναφέρω. Εἶπα εἰς τὸν κ. Ξ. ὅσα μοῦ γράφεις περὶ αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του, κ' ἐχάρη πολὺ καὶ σ' εὐχαριστεῖ.

Ἐρυθραία Σιβύλλη, τί ἦτο αὐτὸ τὸ φοβερὸ σπυράκι ποῦ ἔβγαλες εἰς τὸν δείκτην καὶ δὲν σὲ ἄφισε δύο ἡμερόνυκτα νὰ κλείσῃς μάτι, καὶ δὲν μποροῦσες οὔτε νὰ γράψῃς οὔτε νὰ ράψῃς; Νὰ πάῃ καὶ νὰ μὴ γυρίσῃ!... Καὶ ἡ καϊμένη ἡ ἐξαδελφούλα σου; Τί ἄσχημα ποῦ ἐκτύπησε στὸ πέσιμό της. Πές της περαστικὰ κ' ἄλλη φορὰ νὰ μὴν περπατῇ στὴς γραμμὲς τοῦ σιδηροδρόμου.

Ὁ Μέλλων Ναύαρχος μοῦ γράφει: «Μὲ μεγάλην μου χαρὰν εἶδα εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον σου τὴν εὐμενῆ κρίσιν τοῦ φίλου Φάωνος διὰ τοὺς Τρεῖς Βαλκανικοὺς Τόπους. Ὁμολογῶ, ὅτι μ' ἔκρινε πολὺ ἐπιεικῶς,—ἀφοῦ, ὡς λέγεις, δὲν τοῦ ἀρέσει τίποτε,—καὶ τὸν εὐχαριστῶ. Ἴσως διότι, καθὼς ἐγώ, δὲν εἶνε πολὺ φυσιολάτρης. Πλὴν δ' αὐτὸ ἂς μὴ ξεσπαθώνῃ ἡ δεσποινὶς Φούλα, οὔτε οἱ ἄλλοι συνάδελφοί μου καὶ λάτραι τῆς Φύσεως. Ἂς ἐνθυμοῦνται ὅτι: de gustibus non est disputandum (περὶ δρέξεως οὐδεὶς λόγος)».

Πολὺ εἰμορφα πράγματα μοῦ γράφεις σήμερα, Φάον, καὶ λυποῦμαι ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω μερικά. Προπάντων τὴν ἐπιστολὴν ποῦ σοῦ ἔστειλεν ἡ Ἑλληνικὴ Φύσις εἰς ἀπάντησιν τῆς Φούλας. Ἀλλὰ εἶνε τόσον ἐκτενὴς καὶ ἂν τὴν ἐσυντόμευα, θὰ χαλοῦσε.— Ἀλήθεια εἶνε κοινὸν καὶ γνωστὸν τὸ «Γλυκύ»; 'Εγὼ πρώτη φορὰ τὸ εἶδα. 'Εσὺ ἀπὸ ποῦ τὸ ἤξευρες; Γράψε μου, διότι θέλω νὰ μάθω.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀλβαγοκτόνος Ἠπειρώτης, Νικόλαος Φουρίδης, Χρυσὴ Μάσκα καὶ Ἀλβιών.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΚΟΡΑΛΛΙΑ Κ. ΚΑΣΤΡΙΤΟΥ
Ἐν Νέῳ Φαλήρῳ

Βραβευθεῖσα εἰς τὸν 142 Διαγωνισμὸν τῶν Αἴσεων.

("Ἰδε Διάπλασιν τοῦ 1914, σελ. 339)

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Στὴ Βανδουσία πηγὴ» τοῦ Γιάννη Ἄρτεμη.—«Τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ» τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου.— «Ὁ μικρὸς Ἀγγελιαφόρος» τοῦ Κυματοβόλου Ποσειδῶνος.—«Ἀγῶνες» τοῦ Πανελληνίου Πόθου.—«Μικρὸς ἢ Μεγάλος» τῆς Πριγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων.—«Ἰκανοποίησις» τῆς Χωριατοπούλας.—«Γιαγιὰ» καὶ «Παπαρούνα» τῆς Χάριτος.—«Ἀνὰ τοὺς ἀγρούς» τοῦ Χάωνος.—«Χίλια κομμάτια» τοῦ Σταύλεύ.—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ρεμπαρμοῦ» «Ὁ αἰχμάλωτος», «Γλυκεῖα Σκηνογραφία», «Ἡ Ζωή», «Τὸ καθῆκον», «Μὲ τὸν Σιδηρόδρομο», κτλ. «Ὁ Γρύλλος» κτλ. «Ἀπ' τὰ θαλασσινὰ τραγούδια μου», «Ἕνας περίπατος τῆς ἀνοίξεως», «Ἡ ψυχή μου», «Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Μαΐου», «Πρωτομαγιά». (κοινὰ καὶ ἄτεχνα.)—«Τὸ ὄνειρόν μου» (πολὺ προσωπικόν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1915. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: Αὔρα τοῦ Εὐξείνου, κ. (Ξ. Μ.) Ἐξόριστος Πρίγκιψ, ἀ. (Σᾶς ἀρέσει;) Ὀνειροπόλος Καλαμῶν, ἀ. (Ν.Σ.) Πράσινο Διαβολάκι, ἀ. (†;†) Ἐλευθερωτής, ἀ. (Ι. Β.) Μαραμένο Γιοῦλι, ἀ. (Φ. Κ.) Δοξασμένο Λάβαρο, ἀ. (Γ. Σ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: —τὸ Ἐθνικὸν Ὄνειρον (0) μὲ Λίγ' ἀπ' Ὅλα, Βασιλῆν τὸν Δράκοντα, Ἀνδισμένην Βαμβακιάν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἰωάν. Ν. Πλ. (ναί, ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του παρατείνεται κατὰ τρεῖς μῆνας.) Ἑλληνικὴν Αἴγλην (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἡ πρώτη ἐπιτυχία θὰ φέρῃ καὶ ἄλλας.) Χάωνα (ἔστειλα 21ον διότι ὁ 22ος τιμᾶται δρ. 2,50.) Λήθην (ἔστειλα.) Θησέα (ὄχι, διότι οἱ γερμανομαθεῖς εἶνε σχετικῶς ὀλίγοι· ἐνῷ γαλλικὰ γνωρίζουν ὅλοι· αὐτὴ ἡ γλῶσσα, βλέπεις, εἶνε ὑπογρεωτική.) Νικήταν Π. (θὰ διαβάσω τὴν κωμωδίαν σου, μόλις εὐκαιρήσω, καὶ θὰ σοῦ 'πω.) Χάριτα (ἐλήφθησαν· δὲν μποροῦν νὰ μένουν αἰωνίως οἱ ἴδιοι· ἄλλοι φεύγουν, ἄλλοι ἔρχονται.) Σουνιάδα Ἀθηνᾶν (ἀπαιτεῖται νὰ ἐγκριθῇ καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ νὰ κληρωθῇ· ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ὑποσχεθῶ τίποτε.) Ἔξοδον τοῦ Μεσολογγίου (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις.) Χ. Ν. (μόνον τῶν συνδρομητῶν ποῦ ἔχουν ψευδώνυμον δημοσιεύονται· καὶ αὐτὰ ἐὰν ἐγκριθοῦν καὶ ἐὰν κληρωθοῦν.) Ἐξόριστον Πρίγκιπα (καλῶς νὰ ἔλθῃ.) Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων (τί πταιω ἐὰν δὲν ἐκληρώθη κανέν; τὰ ἄλλα ποῦ σοῦ ἐδημοσίευσα, νομίζεις ὅτι τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες; ἐκληρώθησαν.) Σπ. Καλλιαρ. (ἔλαβα· εὐχαριστῶ.) Λεμεσιανὴν (ἔκαμες πολὺ καλά· βεβαίως, ἡ ὀρθογραφία εἰς τὰ Μαγικὰ Γράμματα τηρεῖται.) Ἕνωσιν τῆς Κρήτης (ἔστειλα· τὰ κοριτσάκια σὲ ἀντάσπάζονται· πολὺ εὔμορφη ἡ ἐπιστολή σου.) Κυπριακὸν Ἀστέρα, (διότι δὲν ἐκληρώθησαν.) Ἄγρυπνον Φίλακα (ἔστειλα· ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.) Φλοῖσβον τοῦ Βοσπόρου (τίποτε ἀπ' ὅ,τι ὑποθέτεις δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀπλούστατα διότι δὲν ἐκληρώθησαν.) Πειρακτήριον (ὁ κ. Π. σοῦ ἀπήντησεν ἰδιαιτέρως.) Κυματοβόλον Ποσειδῶνα (ἐχάρην πολὺ διὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς μαμᾶς· ἐὰν αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος!..) Γενναιόψυχον Στρατηλάτην (καλὰ ἔκαμες διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα ποῦ μ' ἐρωτᾷς, δὲν γνωρίζω τίποτε.) Χαρίλ. Ν. Τσον. (ναί· ἀλλὰ συμμορφούμενοι μὲ τὸν 'Οδηγόν.) Ἐλευθερωτὴν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Μόζαρτ (ἔστειλα· εἶχε γίνῃ παρεξήγησις.) Ψάρι τῆς Ξηρᾶς (ὄχι, δὲν ἐνδιαφέρονται τὰ παιδιά.) Ναυτάκι τῆς Λήμνου (ἔστειλα.) Σκλαβωμένον Ἕλληνα, Σημαιοφόρον Ἕλληνα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20ὴν Ἀπριλίου, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1915

Κατὰ τὰ παοκηρυχθέντα τὴν 16 Ἀπριλίου τὸ πρωΐ ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1228, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ προπληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἀπριλίου. Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 59 ἀριθμοί:

1026. ἐκέρδισεν ἓν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.

598, 1241, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.

130, 1752, 1904, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.

1457, 774, 317, 657, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του.

99, 1300, 1614, 1091, 496, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν Διαπλάσεως τοῦ προσεχοῦς ἔτους.

201, 894, 565, 1796, 957, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».

1853, 70, 715, 1507, 17, 1198, 429, 1975, 1068, 276, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3.50.

1496, 849, 2023, 366, 147, 1597, 1276, 1713, 576, 692, 284, 1651, 1371, 1826, 1468, 633, 1532, 928, 1774, 810, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 22ον φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπευθύνομεν σήμερον ἐπιστολήν, παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΤΡΙΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΟΥ 1915 θὰ γίνῃ τὴν **15** Ἰουλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἰουλίου 1915. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Τρίτης Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Δευτέρας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 149ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Ἰουνίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

261. Λεξίγριφος

Ρῆμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου,
Τὸ δεύτερον ἐπίσης·
Καὶ Μοῦσαν εἰς τὸ σύνολον
Θὰ ἰδῇς καὶ θαπορήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

262. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνα δύο
Μ' ἀντωνυμία
Ποτάμι κάνουν
Στὴ Θεσσαλία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

263. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε ψῖ καὶ βάλε πῖ,
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὴ στιγμὴ
Ἀπ' τὴ βάρκα του νὰ βγῇ
Καὶ στὴν τσέπη σου νὰ μπῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρινγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων

264. Τρίγωνον

* * * * * * = Ἀντωνυμία.
* * *.* * = Ἀντωνυμία.
* * * * = Ἀντωνυμία.
* * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κερκυραϊκοῦ Διαβόλου

265. Διπλῆ ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀπαρτελοῦν βασιλέα τῆς Σπάρτης. Τὸ δὲ τρίτον τῆς πρώτης, τὸ τέταρτον τῆς δευτέρας, τὸ πέμπτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, προσφιλὲς περιοδικόν:

1, Λουτρόπολις ἑλληνική. 2, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 3, Ἔνδοξος πρωτεύουσα. 4, Εἶδος θήκης δερματίνης (τσάντας). 5, Ἀθηναῖος ἀρχιτέκτων. 6, Πόλις τῆς Γαλλίας. 7, Παιδὶ τοῦ δρόμου, συνώνυμον τοῦ μάγκα. 8, Ἐπίθετον σημαῖνον τὸν διαρκοῦντα πολὺν καιρόν. 9, Ἄθροισμα νήσων τοῦ Αἰγαίου, κατεχόμενον νῦν ὑπὸ τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πεταχτῆς Νεραϊδούλας

266. Παραλληλόγραμμον.

Λ***Σ
Μ***Σ
Κ***Σ
Μ***Σ
Ν***Σ

Ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται δώδεκα ἐν ὅλῳ διάφοροι λέξεις, ἤτοι πέντε ὁριζοντίως καὶ ἑπτὰ καθέτως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαγευμένου Ρόδου

267. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 1 5 4 6 7 8	= Πέλαγος.
2 1 8 4 1	= Κράτος.
3 4 7 8	= Ἀκρωτήριον.
4 8 2 4 1 4	= Κράτος.
5 3 4 1	= Ἀριθμός.
6 1 3 2 4 1	= Σπλάγχνον.
7 6 1	= Μονὰς βάρους.
8 4 5 3 7 8	= Ὄρυκτον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθήματος τῆς Πατρίδος

268. Φύδην Μίγδην.

Σήταρε ὀνεῖκοι διανακὶ σεῖμιν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὑποδούλου Ἑλληνίδος

269. Φωνηεντόλιπον.

τς - πδς - ** - μν - ρζ - πκρ - ** - δ - κρπ - γλκς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πουκουλένιας

270. Γρῖφος.

	Κίσσαβος		ι
Ι L ἄσπρο	Ὄλυμπος	στενὰ	ι ι ι
	Πεντέλη		ι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Εὐζώνου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 8

90. Μενέλαος (μὲ ναί, λαός.)—91. Ἰαπωνία-Ἱσπανία.—92. Ἐλασσὼν-ἐλάσσων.—93. Ὁ Σειριος, ἡ Συρία.

ΠΡΟΚΛΗΣ
ΜΑΧΑΙΡΑ
ΠΥΡΑΜΙΣ
ΠΑΡΑΛΟΣ
ΣΟΛΩΜΟΣ
ΝΙΚΗΤΑΣ
ΑΙΝΕΙΑΣ

95. Ἀφρικὴ - φρίκη = α + ("Ηρα - η Ρᾶ + (Βιας - ς = βία = ΑΡΑ- ΒΙΑ. — 96 - 100. Διὰ τοῦ Σ: Νόσος, Κάσος, σέλας, σῆμα.—101. ΧΑΛΚΟΣ (Χειμών, Αἰώνιος, Λανθασμένον, Κύριος, Ὁμοῦ, Σκοτεινός.) —102. Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζήτει δὲ τὰ βελτίω. — 103. Κάκιστον ἡ ἀπιστία (κακ εἰς τὸν - ἴα - π' εἰς τι - α.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁ π λ ᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ π α χ έ α στοιχεῖα τὸ διπλάσιον καὶ μὲ κ ε φ α λ α ῖ α τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὸ ς σ τ ῖ χ ο ς, στὸ καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ στοιχεῖα ἁπλᾶ τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

[ΙΕ — 22]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΝΩΣΙς,,

Ἱδρύθη παράρτημα ἐν Λευκωσίᾳ. Πρόεδρος: Νικ. Γιαννόπουλος, Ἀντιπρόεδρος: Πετρ. Μιχαηλίδης, Γραμματεύς: Χρ. Ἰωάννου, Ταμίας: Εὐριπ. Μενοικεύς, Σύμβουλος: Εὐριπ. Γιαννόπουλος.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 15—21 Ἀπριλίου

ΑΘΗΝΩΝ: Κων. Μπάρδης, Α. Π. Γιάνναρος, Ὀδ. Καλλίνικος, Γ. Χ. Πουλάκος, Ἰωάννα Χ. Πουλάκου, Μ. Σ. Κοσμετάτος, Κόρη τοῦ Ἰονίου, Ἐπ. Μ. Σακελλαρόπουλος, Λευκὴ Περιστερά, Ἱππότης τῆς Ὀμίχλης, Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Παλαίμων Μελικέρτης, Θελξιόπεια ἡ τοῦ Φόρκυνος, Χαρ. Π. Τσονόπουλος, Δ. Α. Ἀργυρίου, Κατίνα Γ. Μπαρκούρη, Εὐφροσύνη Β. Βέργου, Π. Ε. Ζάχος, Ψάρι τῆς Ξηρᾶς, Ι. Ν. Πλατσῆς, Κ. Ν. Τσίμπας, Ι. Σ. Χαραμῆς, Λουΐζα Δ. Κοντοπούλου, Ἑλένη Π. Γιαννάρου, Ἠλ. Π. Γιαννάρου, Μόσχα Δι Μαΐστη, Σκλαβωμένος Ἕλλην, Διλὴ Καλογεροπούλου, Ρουμελιωτάκι, Ἀνδρέας Ν. Ἰγγλέσης

ΒΕΛΚΑΣ: Ἥρως τῆς Λήμνου, Λημνιοπούλα.

ΒΟΛΟΥ: Δημ. Π. Παπαδημητρίου.

ΓΥΘΕΙΟΥ: Σ. Χ. Οἰκονομάκος.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Παν. Δ. Ζώης.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δ. Θεμελῆς, Α. Λεύκοβιτς, Δημ. Ἀρχιμανδρίτης, Δ. Γ. Μάνσης, Ε. Α. Συνιάρης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Ν. Η. Σπυρόπουλος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος, Μαρία Κ. Καμβύσα, Ἑλένη Ἀργυροῦ, Ἰουλία Φιλίππη, Λουκία Δ. Κακολίρη, Λούλα Καχείλα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Λαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Σουνιὰς Ἀθηνᾶ.

ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ: Νικ. Γ. Γιαννόπουλος, Ξενοκρατουμένη Κύπρος.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Α. Ν. Παβέλλας.

ΟΔΗΣΣΟΥ: Ἥρως τῶν Βαλκανίων.

ΠΑΡΓΗΣ: Μέντωρ Ζουλιέττης.

ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Στ. Β. Ἀσβεστᾶς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Δ. Α. Λοβέρδος, Α. Ι. Ἰωαννίδης, Ι. Μ. Ἀθανασιάδης, Α. Α. Οἰκονομόπουλος, Α. Α. Λοβέρδος, Α. Χατζῆς, Β. Δ. Μάλτας, Φ. Μ. Σβέμπερ, Δ. Σ. Χρηστίδης, Ἀλεξάνδρα Α. Φούφα, Β. Κ. Μουσάκος, Ἀλεξάνδρα Πρίμα, Μίμης Κωνσταντινίδης, Δοξασμένο λάβαρο, Αὐγ. Λεονάρδος, Γ. Ἀττάρ, Ἀλ. Φοίφας.

ΣΥΡΟΥ: Ν. Π. Τσουκρακάκης, Ν. Ι. Βάτης, Μαρουσὰ Ν. Κοτζιά.

ΥΔΡΑΣ: Φρουρὸς τῆς Ἐκταλόφου.

ΧΙΟΥ: Γαλιάντρα, Γαλανὴ Χιωτοπούλα.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ Β. ΒΕΡΓΟΥ ἐν Ἀθήναις, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ ἐν Ἰωαννίνοις, ΓΙΑΝΝΗ ΑΡΓΥΡΟΥ ἐν Κερκύρᾳ, καὶ ΜΙΜΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ ἐν Πειραιεῖ, οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαΐου.

Τύποις Καταστημάτων «ΝΕΟΥ ΑΣΤΕΩΣ» Κοραῆ 4, Ἀθῆναι.